

GEBORGEN

Fotograaf Dirk Lambrechts vat een ziel onder een WOII-deken

PORTRET

DIXIE DANSERCOER

POOLREIZIGER, 55 JAAR. SCHREEF AL VERSCHILLENDE BOEKEN, WAARONDER *EMPOWERING OUTPERFORMANCE* (2017) EN *ALARM OP SPITSBERGEN* (2016). DANSERCOER IS HET ONDERWERP VAN DOCUMENTAIRES. GEEFT BEDRIJFSTRAININGEN EN GIDST EXPEDITIES.

tekst LENE KEMPS

“Niets in mijn achtergrond wees erop dat ik zoiets avontuurlijks als poolreiziger zou worden. Integendeel. Ik ben heel beschermd opgevoed, met een familie die één grote omhelzing was. Ik werd zeker niet gestimuleerd in het opzoeken van avontuur. Maar als ik iets wilde uitproberen, en ze zagen dat ik het goed aanpakte, dan kon het. Windsurfen, tennis, volleybal... Ze hebben me altijd gesteund. En ik wilde er altijd de beste in zijn. Half werk, da's niks voor mij.

“Zondag (21 januari jl, red.) vertrek ik weer naar de Zuidpool, die trip bereid ik nu voor. Nee, niet door in een vrieskamer te zitten. Waarom zou ik mezelf dat aandoen? Thuis ben ik erg gesteld op comfort en gezelligheid: een open haard, kaarsen, muziekje... Met voorbereiding bedoel ik mentaal, en ook wetenschappelijk: weersvoorspellingen bestuderen, landkaarten bekijken, dat soort dingen. Kou is onverbidde-lijk. De natuur is heer en meester ginder. Je ergste vijand, dat ben je zelf. Nonchalance kun je je niet permitteren. Ik dubbelcheck en trip- pelcheck de uitrusting. En dan nog.

“Op de foto draag ik een sneeuw- masker waar, zonder dat ik het wist, een barst in zat. We zijn iets langer dan voorzien buiten gebleven en ik heb er een half bevroren wang aan overgehouden, toen rood en etterend, nu genezen. Het verschil tussen koud en kouder merk je op die sneeuwvlaktes niet meer.

“Ik vind het fantastisch hoe ik ginder alleen ben met mijn gedach- ten. Hoe ik op een bepaald moment merk dat mijn hoofd leeg is. Wat een luxe. Dan begin ik het terug te vullen. Met rekensommen. Met woordspel- letjes. Met boeken en muziek. Ik ben nostalgisch ingesteld, een mijme- raar. Beelden duiken op, herinnerin- gen zijn er ineens, en ik laat me gewoon meevoeren. Bij een vorige reis realiseerde ik me dat ik veel aan mijn vader dacht en dat ik dat liedje van Stef Bos aan het zingen was. ‘Papa, ik lijk steeds meer op jou.’

“Natuurlijk heb ik heimwee. Als ik honderd dagen op het ijs zit, is de gedachte aan die open haard heel geruststellend. Eenzaam of triest ben ik nooit.”

visagie SHARON DE WINTER